

MESTAREISTA MESTAAJIKSI

TIEDÄN, kuinka vaarallista Suomessa on käydä keskustelua julkisuudessa – edellisellä kerralla päädyin kihloihin, mutta silloin vastassa olikin viehättävä nuori nainen. Nyt sitä vaaraa ei ole, joten jatketaan vain... Olen imarreltu siitä, että lukuisista kohtaamistamme arvosteluista katsotte tarpeelliseksi vastata juuri minun kritiikkiini, joka siis lienee osunut arkaan paikkaan.

Toisin kuin Kempainen ja Tolvanen, olen sitä mieltä, että antologianuotoinen sarjakuvateodotus kuuluu menneeseen aikaan, jolloin Suomessa ei vielä julkaistu juurikaan laatusarjakuvia albumimuodossa tai sarjakuvalehtinä. Nyt molemmat puolet ovat korjautuneet tai korjautumassa. Sarjakuva itse olkoon alan tärkein julkaistava tavara. Siipeilyt sikseen!

Olin ehkä tosiaan asettanut riman korkeammalle kuin teoksen tekijät, joten se siitä. Kumma kuitenkin, että joidenkin kohdalla poisjättämisen perusteeksi riitti haastattelusta kieltäytyminen, toisten kohdalla taas ei.

Suosituslistat lukijoille jäävät omaan arvoonsa, kun lukee tekijöiden (Sarjakuvastimen johtolankojen pohjalta ilmeisesti lähinnä Kempaisen) käsityksiä sarjakuvan "oikeasta lukevasta" – niinpä myös Goetingerin albumi, jossa ei ole Christinin käsi kirjoitus puuttuu suosituksista, vaikka se käsittelee hienosti vaikeaa aihettaan, AIDS:iin kuolevan homon sosiaalisia paineita.

Pienen tuotanto on siksi mittava, että on kohtuuton vaatia heiltä jotain Elfquestin jälkeistä tuotantoa antologiaan päästykseen. Olisiko Tove Janssonin tarvinnut keksiä muutakin kuin muumit tullakseen sarjakuvan mestariksi? Muutenkaan Kempaisen muissa yhteyksissä painottama alituksen uudistumisen vaatimus ei ole taitteessa ylipäänsä niin yksiselitteinen kuin nuori kritikko kuvittelee.

Kirjoittajien käsitys heterogeenisestä yleisöstä perustuu

sanan hyvin ahtaaseen tulkintaan. Homosarjoja ei tosiaan ole tarpeen pönkittää, mutta niiden unohtaminen kokonaan tuntuu pönkittävän eräitä vähemmän ansiokkaita heterosarjoja. Königin kohdalla jäävät "tiukentuneet subjektiiviset perusteet" tarkemmin määrittelemättä, ja siihen ehkä tarvittaisiinkin psykoanalyysia.

Herrat siviilissäkin tuntevana ihmettelen väitettä, ettei Groeningin tai Königin töissä ole sovinnaisesta poikkeavaa sisältöä. Minusta kyllä, vaikka arkitason sovinnaisuuskäsitykseni poikenneekin omastanne epäsovinnaisen suuntaan.

Ehkä henkilökohtaiseksi tarkoitettu heitto Homosarjakuva, rakastettu – teemaiseksi kirjaksi kelpaisi kyllä minulle, mutta tuskin kustantajalle. Itse kyllä löydän sarjakuvasuosikkini – ja ystävätkin – laajemmalla perusteella kuin sukupuoli tai seksuaalinen suuntautuminen. Ehkä tekään ette kiintiöittäneet kirjaanne, mutta se kiintiöityi selkeästi osoittamalla ja vastineerun vahvistamalla tavalla.

Alakulttuurista kirjoittaminen tulkitaan valtakulttuurissa aina alakulttuurin pönkittämisiksi, muttei päinvastoin. Kiinnostukseni mm. naissarjakuviin on puhtaasti rakkautta sarjakuvaan. Herroilta sitä tuntuu naisten kohdalla puuttuvan – ja tietysti myös homojen.

Luin vielä uudestaan nuo mainitsemani kaksi viimeistä lausetta, enkä parhaalla tahdollakaan näe niissä kirjoittajien (Kempaisen?) osoittamaa mestarointia tai oikean sarjakuvan lukutavan opettamista, saati ahdasmielisyyttä. Sarjakuva on laavaa ja tekstiä käyttävä kertova taidemuoto, joten nuo elementit ovat aina mukana sen tulkinnassa. Mainitsin vain tekijöiden keskityneen painotetusti kuvaan.

Kiitos vinkistä eurooppalaiseenkin sarjakuvaan tutustumisesta. Olen sitä harrastanut yhtä kauan kuin Tolvanen ja kauemmin kuin Kempainen. Euroopan ja koko maailman sarjakuvien kontakteistani pääsee piakkoin nauttimaan muikin kansa, eikä antologiassa, vaan sarjakuvan omilla ehdoilla, kaupallisesti menestyvänä viihteenä, jolla on laaja skaala ja kaukupohjaa.

Kalervo Pulkkinen

RAKAS KALERVO!

Sarjakuva, rakastettuni ei ole antologia. Siihen on kirjoitettu artikkeleita eri sarjakuvantekijöistä ja valittu sitten kokonaisia näytteitä heidän töistään. Teoksen pääpaino on artikkeleissa ja bibliografioissa.

Sarjakuva-antologiahan on valikoima sarjakuvia. Goetingerin bibliografiassa mainitsimme kirjan *L'Avenir Perdu*, joka on tuo viitteesi AIDS-tarina. Tiesinune siis siitä, mutta tarina ilmestyi kaksi kuukautta kirjamme deadlinen jälkeen.

Parhaat päältä -listat pohjautuvat omakohtaisiin elämyksiin. Aiheetta enempään.

Notary Sojac!

Petri Kempainen ja Juhani Tolvanen